Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: I DRIFT

Citation: Wied, Gustav: ”I DRIFT”, i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 249. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied02val-shoot-workid76530/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966

I DRIFT

Han laa saa lang han var paa Ryggen i Forstævnen af den lille, fladbundede, spidssnudede Baad og lod sig drive med Strømmen ned ad Aaen.

Baaden drejede og svajede og løb snart med Stævnen foran, og snart slingrede den rundt og kørte baglæns.

Han laa og stirrede op i Luften og røg paa sin Cigar, medens Vandet klukkede og nynnede mod Baadens Sider og mumlede mellem Sivene og Rørene langs Bredden. Himlen var blaa med enkelte hvidgraa Skyer. Det var en Formiddag i August, og Solen stegte og bagte, saa at der ligefrem trillede smaa sorte Svedperler ned ad Fartøjets tjærede Træværk.

Han laa og tænkte paa „Damen" fra i Gaar. Det var næppe nok, han vidste, hvad hun hed: Helvig eller Helweg, eller saadan noget! Straks han var kommen kørende, havde han set hende staa paa Trappen mellem de andre Gæster; en femten — tyve Mennesker stod der: Værten og Værtinden, Børn og Gæster. Han havde kendt dem alle paa et Par Stykker nær; hende og saa nogle Herrer, han heller ikke havde været sammen med før.

Beskrive hende? ja—a, det kunde han vel nok: Hun var for det første noget af det magreste, han nogen Sinde havde set! Men det var alligevel ikke saa meget det, der gjorde, at man nødvendigvis øjeblikkelig maatte lægge Mærke til hende. Det var hendes Mund: en meget blodrød Flænge med nogle lange, sultne, uregelmæssige Rovdyrtænder bag ved ... Og saa var dèr hendes Øjne: dybe, graagrønne, længselsfulde og *borende*. Naar hun saa' paa En, var det be-

standig, som om hun vilde ind i det dybeste i En, ind til det inderste Aflukke, til Sjælens Pulterkammer, hvor man gemmer under Laas og Lukke alle de Splinter, Stumper og Rester af gamle Lidenskaber, Drifter og Begæringer, som man har taget i Arv fra sine Fædre og Mødre op igennem Tiderne ... Det var som om hun engang grundig var blevet taget ved Næsen, fordi hun var for lettroende, og nu bestandig var paa sin Post, for at Historien ikke skulde gentage sig ..... Og dog var det ogsaa, som om hun netop længtes efter at give sig disse Begær og disse Drifter i Vold, fordi hun troede derved at finde Hvile ...

Hæ, „Sjælens Pulterkammer"; ganske grinagtigt, at han laa hér og var saa optaget af denne Fru Helvig eller Helweg!

Bums! der masede Stævnen, hvori han laa, helt op paa Bredden ind mellem en Klynge blomstrende Hjortetrøst og Burrer og Tidsler, saa det regnede ned over ham med Frødun, Edderkopper og Ørentviste.

Han rejste sig hurtig over Ende og rystede sig. Saa saa' han sig om: Aaen gjorde en Drejning hér, og Vandet havde derved faaet stærkere Fart, saa Prammens lange Snabel var drejet paa Land. Og nu stod Fartøjet fast og vuggedes frem og tilbage i Strømmen.

Han tog én af Aarerne og stødte fra. Baaden svajede rundt og gled derpaa af Sted med Agterstavnen forrest, saaledes at han havde Udsigt til et stort Stykke af Aaen foran sig lige ned til, hvor den gjorde sin næste Svingning.

Det var net, dette her: Strømmen kunde vel være et Par Favne bred, og paa begge Sider af den, længst nede ved Vandet, stod der lange, strunke Rør, stive og alvorlige, bare nikkende afmaalt med Hovederne, naar der kom et Vindpust. Og saa stod der højere oppe tætte Klynger og Rækker af Hjortetrøst med sine store, lyserøde, opadvendte Blomsterkvaster, der saa' saa tykhovede og godmodige ud ved Siden af Sivenes slanke Fornemhed. Et Sted var Brinken ganske nøgen, og midt i det gule, lerede Sand var der en dyb, sort, cirkelrund Aabning; en Rævegrav vel. Saa kom der Ellebuske med krogede og forvredne Grene og graagrønt, uroligt Løv, der hang og virrede tæt nede over Vandet. Og Vandet selv gled af Sted i fuldt klart Sollys, grumsetgrønt, mælke-

agtigt, næsten opalfarvet — som Absint omtrent, naar den staar mikset i Glasset foran En paa Bordet! . . .

Absint, ja! saadan noget havde ogsaa denne Helwegs Øjne lignet, da hun sad i Lampelyset med Øjenlaagene halvt sænkede.

— Hvem er den Dame egentlig? havde han hviskende spurgt Værtinden.

— Det er den ny Præstefrue.

— Er hendes Mand ikke med?

— Ih jo, men Gud, det er jo ham, der sidder dérinde i Hjørnet af Sofaen!

— Ham!

En lille, sygelig, glatraget Mand med kroget, altfor stor Næse, matblaa Øjne med tykke posede Laag, askeblondt Haar i svedige Tjavser og et sirupssødt Smil om de lange, blegblaa Læber!

— At hun ikke har kvalt ham!

— Hvad si'er De?

— Hun ser saa sørgmodig ud.

— Gud—d, hvor kan De sige det? hun har tre dejlige Børn!

— Hvor gammel er hun?

— Enogtyve.

— Og *han?*

— Det véd jeg saamænd ikke. Men tænk, hvor yndigt; han har forberedt hende til Konfirmationen!

— — — —

Manden i Baaden huggede sin flade Haand ned i sit Laar:

. . . Land og Rige skulde hun vandre rundt med Zigøjnere og Natmænd og alskens hjemløst Pak! nøgen skulde hendes Fødder være, nøgne og brune af Sol og Vejr; og nøgen hendes Hals og Barm. Paa Hovedet skulde hun bære en Krone af Flitter og Perler; og Silke og Purpur i lange flagrende Laser skulde dække hendes Lemmer!

Sine Nætter skulde hun vaage igennem i Grøfternes Græs og Markernes Stakke med den Mand, der i Dag fandt Naade for hendes Øjne. Hendes magre Lemmer skulde slynge sig om ham som en hungrig Hunds om sit Bytte. Fra Favn til Favn skulde hun gaa; og hun skulde ikke kende Navnene paa sine Børns Fædre!

Alt det staar der at læse i hendes grønne Øjne og paa hendes blodige Flænge af en Mund . . .

Og nu er hun konfirmeret, taget til ægte og besvangret . . . eller rimeligere: besvangret, konfirmeret og taget til ægte af velærværdige Hr. Pastor Helvig eller Helweg til Bønstrup pr. Korsbjerg.

Dette er at snyde hende for hendes Livs Indhold.

Give Guderne, at hun maa rende af Marken med Baronens Kusk!

Amen!

— Hvad Fanden er det De bestiller, Mand! Holder De Høstpræken for Karusserne?

Fyren i Baaden skvættede til og rejste sig over Ende.

Fartøjet laa stille, holdt tilbage af en kroget Ellegren, der havde haget sig fast i Kanten af Baaden. Og oppe paa Bredden stod Proprietæren, hos hvem han havde lejet sig ind for Sommeren. Han stod i hvidt Lærredstøj og Straahat, med Hænderne i Lommen og Stokken hængende i sit krumme Haandtag om Armen.

— Ja, naar det endda havde været Dem, hun havde faaet! sagde Manden i Baaden.

— Hva' . . . hva' si'er De? Præker De for Karusserne? gentog Proprietæren og viste sine hvide Tænder i det solbrændte Ansigt.

— Nej, næ—æ . . . jeg driver bare for Strømmen!

— Naa, saa De driver bare for Strømmen? Da hørte jeg Dem sgu da bruge Mund, saa det var en ren Fornøjelse!

— Ja, jeg taler undertiden i Søvne.

— Hum! . . . Vil De med ud til Rugen?

— Nej, jeg skal op med Baaden.

— Naa . . . Vi spiser Klokken halv tolv i Dag.

— Godt, jeg skal ikke manquere!

— Er De vaagen nu?

— Lysvaagen ja!

— Paa Gensyn!

— Tak iligemaade!

Saa løsnede han Grenen og fik Skuden vendt. Og med krummet Ryg og bøjet Hoved roede han med tunge Aaretag langsomt tilbage ad den Vej, han var kommen.